

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 913/2023
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Бобан, адвокат из ..., против тужене Пољопривредне школе са домом ученика „Футог“ из Футога, коју заступа Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3711/22 од 03.10.2022. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3711/22 од 03.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3711/22 од 03.10.2022. године, усвојена је жалба тужене, те је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2703/2021 од 11.05.2022. године, у делу одлука о тужбеном захтеву и трошковима парничног поступка, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене да тужиоцу за временски период од 01.07.2018. године до 31.07.2021. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати означене месечне износе са затезном каматом почев од 22. у месецу за претходни месец па до исплате, те је тужилац обавезан да туженој надокнади парничне трошкове у износу од 24.262,48 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 43.049,92 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на радном месту „...“, са коефицијентом за обрачун зараде од 8,62. Тужена је тужиоцу обрачунавала зараду у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама, тако што је коефицијент радног места множен са прописаном основицом за дати месец, а тако обрачуната основна зарада је у појединим месецима спорног периода била мања од минималне зараде. У месецима у којима је зарада тужиоца била мања од минималне, тужена је вршила корекцију, додавши на обрачунску листу категорију „додатак мин. зарада“. У спорном периоду, тужена тужиоцу у обрачунским листама није конкретизовала, односно исказивала накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, нити је исказивала који део коефицијента се односи на ове накнаде. Код тужене у спорном периоду није била организована исхрана за запослене, а тужена је тужиоцу омогућила коришћење припадајућег годишњег одмора. Спрам најповољнијег параметра за тужену у упоредним важећим колективним уговорима у Републици Србији, за спорне видове примања из радног односа за период обухваћен тужбом, обрачуном се добија износ чију исплату тужилац тражи постављеним захтевом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да тужиоцу припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна плате тужиоца, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члановима 111. и 118. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за исплату наведених накнада, закључујући да је исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, па околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. ставови 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 88/17 ... 6/20), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на оснивање и рад установе примењују прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01...21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања

запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

С обзиром на наведено, да се на тужену примењују прописи о јавним службама, по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује се Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега се неосновано тражи накнада постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**